

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

4. prosinca 2014. *

„Zahtjev za prethodnu odluku – Tržišno natjecanje – Članak 101. UFEU-a – Materijalno područje primjene – Kolektivni ugovor – Odredba kojom se određuju minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga – Pojam ‚poduzetnik‘ – Pojam ‚radnik‘“

U predmetu C-413/13,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio *Gerechtshof te 's-Gravenhage* (Nizozemska), odlukom od 9. srpnja 2013., koju je Sud zaprimio 22. srpnja 2013., u postupku

FNV Kunsten Informatie en Media

protiv

Staat der Nederlanden,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano (izvjestitelj), predsjednik vijeća, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger i S. Rodin, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 18. lipnja 2014.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za FNV Kunsten Informatie en Media, R. Duk, *advocaat*,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek, J. Vláčil i T. Müller, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, F. Ronkes Agerbeek i P. J. O. Van Nuffel, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 11. rujna 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: nizozemski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje područja primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između FNV Kunsten Informatie en Media (u daljnjem tekstu: FNV), udruženja sindikata, i Staat der Nederlanden o utemeljenosti dokumenta za raspravu u kojem je Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemsko tijelo za zaštitu tržišnog natjecanja, u daljnjem tekstu: NMa) naveo da odredba kolektivnog ugovora kojom se predviđaju minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga nije isključena iz područja primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.

Pravni okvir

- 3 Članak 1. Zakona o kolektivnom ugovoru (Wet op de collectieve arbeidsovereenkomst) propisuje:
„1. Kolektivni ugovor jest sporazum koji sklapa jedan ili nekoliko poslodavaca ili jedno ili nekoliko pravno sposobnih udruženja poslodavaca i jedno ili nekoliko pravno sposobnih udruženja radnika kojim se u prvom redu ili isključivo uređuju uvjeti rada koje treba poštovati u okviru ugovora o radu.
2. Kolektivni ugovor također se može odnositi na ugovore o izvođenju određenih radova i ugovore o pružanju usluga. U tom slučaju odredbe ovog ugovora koje se odnose na ugovore o radu, poslodavce i radnike primjenjuju se *mutatis mutandis*.“
- 4 U članku 6. stavku 1. Zakona o tržišnom natjecanju (Mededingingswet, u daljnjem tekstu: Mw), koji sadržajno odgovara članku 101. stavku 1. UFEU-a, određeno je:
„Zabranjuju se sporazumi među poduzetnicima, odluke udruženja poduzetnika i usklađeno djelovanje koji imaju za cilj ili posljedicu sprječavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišnog natjecanja na području Nizozemske ili nekog njegovog dijela.“
- 5 U skladu s člankom 16. točkom (a) Mw-a:
„Članak 6. stavak 1. ne primjenjuje se na:
(a) kolektivni ugovor, kako je utvrđen člankom 1. stavkom 1. Zakona o kolektivnom ugovoru“.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 6 Kao što to proizlazi iz spisa, samozaposleni pružatelji usluga iz Nizozemske imaju pravo učlaniti se u sindikat, udruženje poslodavaca ili profesionalno udruženje po svojem izboru. Prema tome, sukladno Zakonu o kolektivnom ugovoru, udruženja poslodavaca i radničke organizacije mogu sklopiti kolektivni ugovor u ime ne samo radnika, nego i samozaposlenih pružatelja usluga koji su članovi tih organizacija.
- 7 FNV i Nederlandse toonkunstenaarsbond (nizozemsko udruženje glazbenika), udruženje radnika, s jedne strane, i Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten (savez zaklada glazbenika na zamjeni u nizozemskim orkestrima), udruženje poslodavaca, s druge strane, 2006. i 2007. sklopili su kolektivni ugovor za glazbenike koji zamjenjuju članove orkestra (u daljnjem tekstu: glazbenici na zamjeni).

- 8 Tim su se kolektivnim ugovorom određivale, među ostalim, minimalne naknade ne samo za glazbenike na zamjeni zaposlene na temelju ugovora o radu (u daljnjem tekstu: zaposleni glazbenici na zamjeni), nego također za glazbenike na zamjeni koji svoju djelatnost obavljaju na temelju ugovora o pružanju usluga, a koji se u smislu samog kolektivnog ugovora ne smatraju „radnicima“ (u daljnjem tekstu: samozaposleni glazbenici na zamjeni).
- 9 Konkretno, u prilogu V. spomenutom kolektivnom ugovoru bilo je određeno da samozaposleni glazbenici na zamjeni moraju primati najmanje iznos naknade za probu i koncert koji je istovjetan onome ugovorenom za zaposlene glazbenike na zamjeni, uvećan za 16%.
- 10 NMa je 5. prosinca 2007. objavio dokument za raspravu u kojem je naveo da odredba kolektivnog ugovora kojom se određuju minimalne naknade za samozaposlene glazbenike na zamjeni nije izvan područja primjene članka 6. Mw-a i članka 81. stavka 1. UEZ-a, u smislu presude Albany (C-67/96, EU:C:1999:430). Naime, prema mišljenju NMa-a, kod kolektivnog ugovora koji uređuje ugovore o pružanju usluga dolazi do promjene njegove pravne naravi i on dobiva svojstva sporazuma unutar sektora zato što ga je sklopila organizacija koja u tom pogledu ne djeluje kao udruženje radnika nego kao udruženje samozaposlenih osoba.
- 11 Nakon iznošenja tog stajališta udruženje poslodavaca Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten i udruženje radnika Nederlandse toonkunstenaarsbond otkazali su kolektivni ugovor i odbili sklopiti novi koji bi sadržavao odredbu o minimalnim naknadama glazbenika na zamjeni.
- 12 FNV je Rechtbanku Den Haag (okružni sud u Den Haagu) podnio tužbu kojom je zahtijevao da se, kao prvo, utvrdi da nizozemskom pravu tržišnog natjecanja i pravu tržišnog natjecanja Unije nije protivno da se odredbom kolektivnog ugovora poslodavca obveže na poštovanje minimalne naknade ne samo za zaposlene glazbenike na zamjeni nego također za samozaposlene glazbenike na zamjeni i, kao drugo, državi Nizozemskoj naloži da ispravi stajalište koje je NMa izrazio u svojem dokumentu za raspravu.
- 13 Rechtbank Den Haag je u okviru tog postupka istaknuo da takva odredba ne ispunjava jedan od dva kumulativna uvjeta na temelju kojih je moguće isključiti primjenu prava tržišnog natjecanja Unije u smislu presuda Albany (EU:C:1999:430), Brentjens' (C-115/97 do C 117/97, EU:C:1999:434), Drijvende Bokken (C-219/97, EU:C:1999:437) i van der Woude (C-222/98, EU:C:2000:475). Prema stajalištu Rechtbanka Den Haag, određivanje naknade predviđeno tom odredbom mora, kao prvo, biti rezultat socijalnog dijaloga i utvrđeno u obliku kolektivnog ugovora između organizacija poslodavaca i organizacija radnika i, kao drugo, izravno pridonijeti poboljšanju uvjeta rada radnika. U predmetnom slučaju, odredba o kojoj je riječ prema mišljenju tog suda ne pridonosi izravno poboljšanju uvjeta zaposlenja i rada radnika. Rechtbank Den Haag stoga je odbio zahtjeve FNV-a, pri čemu nije ni provjerio je li prvi uvjet koji se zahtijeva sukladno toj sudskoj praksi, glede toga da odredba o kojoj je riječ po svojoj naravi mora biti rezultat socijalnog dijaloga, ispunjen.
- 14 FNV je podnio protiv te presude žalbu Gerechtshof te 's Gravenhage (prizivni sud u Den Haagu), pozivajući se na jedan žalbeni razlog, utemeljen na pitanju primjenjuje li se zabrana sporazuma koji ograničavaju tržišno natjecanje, propisana člankom 101. stavkom 1. UFEU-a, na odredbu kolektivnog ugovora koja određuje minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga koji u korist poslodavca obavljaju istu djelatnost kao i zaposlenici tog poslodavca.
- 15 U okviru tog postupka spomenuti je sud, iako je samozaposlene glazbenike na zamjeni kvalificirao „poduzetnicima“ s obzirom na to da njihovi prihodi ovise o ugovorima koje kao samozaposlene osobe uspiju sklopiti na tržištu glazbenika na zamjeni, da su u konkurenciji s drugim glazbenicima na zamjeni i da ulažu u glazbene instrumente, istaknuo da rješenje spora ne proizlazi jasno iz Ugovora i sudske prakse Suda.

- 16 U tim je okolnostima *Gerechthof te 's-Gravenhage* odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li pravila tržišnog natjecanja prava Unije tumačiti na način da se odredba kolektivnog ugovora sklopljenog između udruženja poslodavaca i udruženja radnika kojom se određuje da samozaposlene osobe koje na temelju ugovora o pružanju usluga obavljaju za poslodavca isti rad kao i radnici na koje se primjenjuje kolektivni ugovor moraju primati određenu minimalnu naknadu nalazi izvan područja primjene članka 101. UFEU-a, zato što je ta odredba dio kolektivnog ugovora?
 2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje, nalazi li se navedena odredba izvan područja primjene članka 101. UFEU-a ako ta odredba (također) ima za cilj poboljšanje uvjeta rada radnika na koje se primjenjuje kolektivni ugovor i je li u tom pogledu također bitno poboljšavaju li se time uvjeti rada neposredno ili tek posredno?“

Nadležnost Suda

- 17 Najprije treba provjeriti je li Sud nadležan odgovoriti na postavljena pitanja. Naime, kao što je to *Gerechthof te 's Gravenhage* istaknuo u odluci kojom je uputio prethodno pitanje, sporazum o kojem je riječ u glavnom postupku odnosi se na posve unutarnju situaciju i ne utječe na trgovinu unutar Zajednice. Članak 101. UFEU-a stoga nije primjenjiv u glavnom postupku.
- 18 U tom pogledu valja istaknuti da se Sud u više navrata proglasio nadležnim za odlučivanje o zahtjevima za prethodne odluke koji su se odnosili na odredbe prava Unije u situacijama u kojima činjenično stanje glavnog predmeta nije izravno ulazilo u područje primjene tog prava, ali u kojima su spomenute odredbe bile primjenjive na temelju nacionalnog zakonodavstva, koje je za posve unutarnje situacije usvojilo rješenja istovjetna onima predviđenima pravom Unije. Naime, u takvim je slučajevima, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, očiti interes Europske unije da se, radi sprečavanja budućih razlika u tumačenju, odredbe ili pojmovi preuzeti iz prava Unije tumače ujednačeno, bez obzira na okolnosti u kojima se primjenjuju (presuda *Allianz Hungária Biztosító i dr.*, C-32/11, EU:C:2013:160, t. 20.).
- 19 Što se tiče ovog zahtjeva za prethodnu odluku, treba napomenuti da članak 6. stavak 1. Mw-a preuzima temeljni sadržaj članka 101. stavka 1. UFEU-a. Osim toga iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da je nizozemski zakonodavac imao izričitu namjeru uskladiti nacionalno pravo tržišnog natjecanja s onim Unije, predviđajući da tumačenje spomenutog članka 6. stavka 1. Mw-a usko slijedi ono članka 101. stavka 1. UFEU-a.
- 20 U tim okolnostima treba zaključiti da je Sud nadležan odgovoriti na postavljena pitanja, iako se člankom 101. stavkom 1. UFEU-a ne uređuje izravno situacija o kojoj je riječ u glavnom predmetu.

O prethodnim pitanjima

- 21 Sud koji je uputio zahtjev svojim dvama pitanjima u biti pita treba li pravo Unije tumačiti na način da odredba kolektivnog ugovora, koja određuje minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga učlanjene u jednu od organizacija radnika koje su stranke tog ugovora, koji na temelju ugovora o pružanju usluga za poslodavca obavljaju istu djelatnost kao i zaposlenici tog poslodavca, ne ulazi u područje primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.
- 22 U tom pogledu treba podsjetiti da bi, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, iako su određena ograničenja tržišnog natjecanja sastavni dio kolektivnih ugovora između organizacija koje zastupaju poslodavce i radnike, ciljevi socijalne politike kojima ti sporazumi teže bili ozbiljno ugroženi ako bi se

članak 101. stavak 1. UFEU-a primjenjivao na socijalne partnere u njihovoj zajedničkoj potrazi za mjerama usmjerenima na poboljšanje uvjeta rada (vidjeti presude Albany, EU:C:1999:430, t. 59.; International Transport Workers' Federation i Finnish Seamen's Union, C-438/05, EU:C:2007:772, t. 49., kao i 3F/Komisija, C-319/07 P, EU:C:2009:435, t. 50.).

- 23 Sud je stoga utvrdio da, zbog svoje naravi i predmeta, sporazumi koje socijalni partneri sklope u okviru kolektivnih pregovora radi postizanja tih ciljeva nisu obuhvaćeni člankom 101. stavkom 1. UFEU-a (vidjeti presude Albany, EU:C:1999:430, t. 60.; Brentjens', EU:C:1999:434, t. 57.; Drijvende Bokken, EU:C:1999:437, t. 47.; Pavlov i dr., C-180/98 do C-184/98, EU:C:2000:428, t. 67.; van der Woude, EU:C:2000:475, t. 22., kao i AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, t. 29.).
- 24 U glavnom predmetu sporazum o kojem je riječ sklopljen je između organizacije poslodavaca i organizacija radnika miješanog sastava, koje su sukladno nacionalnom pravu zastupale ne samo zaposlene glazbenike na zamjeni nego također samozaposlene glazbenike na zamjeni koji su njihovi članovi.
- 25 Prema tome, valja ispitati može li se taj sporazum na temelju njegove naravi i svrhe smjestiti u okvir spomenutih kolektivnih pregovora između socijalnih partnera i opravdati njegovo isključenje, u dijelu koji se odnosi na minimalne naknade za samozaposlene glazbenike na zamjeni, iz područja primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.
- 26 Što se tiče, kao prvo, naravi tog sporazuma, iz utvrđenja suda koji je uputio zahtjev slijedi da je on sklopljen u obliku kolektivnog ugovora. Međutim, taj je sporazum, upravo kada je riječ o odredbi njegovog priloga V. o minimalnim naknadama, rezultat pregovora između organizacije poslodavaca i organizacija radnika koje također predstavljaju interese samozaposlenih glazbenika na zamjeni koji obavljaju usluge za orkestre na temelju ugovora o pružanju usluga.
- 27 U tom pogledu treba utvrditi da su pružatelji usluga poput spomenutih glazbenika na zamjeni o kojima je riječ u glavnom postupku, iako obavljaju istu djelatnost kao i radnici, načelno „poduzetnici“ u smislu članka 101. stavka 1. UFEU-a, s obzirom na to da uz naknadu nude svoje usluge na određenom tržištu (presuda Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, t. 36. i 37.) i obavljaju svoju djelatnost kao gospodarski subjekti koji su neovisni u odnosu na naručitelje (vidjeti presudu Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, EU:C:2006:784, t. 45.).
- 28 Iz toga proizlazi da, kao što su to također istaknuli nezavisni odvjetnik u točki 32. svojeg mišljenja i NMa u svojem dokumentu za raspravu, ako organizacija koja zastupa radnike pregovara u ime i za račun tih samozaposlenih pružatelja usluga koji su njezini članovi, ona ne postupa u svom svojstvu sindikata i dakle socijalnog partnera, nego zapravo djeluje kao udruženje poduzetnika.
- 29 Također valja dodati da Ugovor, iako predviđa socijalni dijalog, ne sadržava odredbe koje bi samozaposlene pružatelje usluga poticale, poput članaka 153. UFEU-a i 155. UFEU-a kao i članka 1. i 4. Sporazuma o socijalnoj politici (SL 1992, C 191, str. 91.), da uspostave takav dijalog s poslodavcima za koje obavljaju usluge na temelju ugovora o pružanju usluga i, prema tome, sklapaju kolektivne ugovore kako bi poboljšali vlastite uvjete zaposlenja i rada (vidjeti analogijom presudu Pavlov i dr., EU:C:2000:428, t. 69.).
- 30 U tim uvjetima, slijedi da odredba kolektivnog ugovora poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, s obzirom na to da je ju sklopila organizacija radnika u ime i za račun samozaposlenih pružatelja usluga koji su njezini članovi, nije rezultat kolektivnog pregovaranja između socijalnih partnera i ne može zbog svoje naravi biti isključena iz područja primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.

- 31 Spomenuto utvrđenje međutim ne sprječava to da se i takva odredba kolektivnog ugovora može smatrati rezultatom socijalnog dijaloga ako su spomenuti pružatelji usluga, u ime i za račun kojih je sindikat pregovarao, zapravo „prividno samozaposlene osobe“, to jest pružatelji usluge koji se nalaze u usporedivom položaju s radnicima.
- 32 Naime, kao što su to istaknuli nezavisni odvjetnik u točki 51. svojeg mišljenja i FNV, nizozemska vlada te Europska komisija tijekom rasprave, u današnjem gospodarstvu nije uvijek lako odrediti imaju li određeni samozaposleni pružatelji usluga, poput glazbenika na zamjeni o kojima je riječ u glavnom postupku, status poduzetnika.
- 33 Što se tiče glavnog predmeta, valja podsjetiti da u skladu s ustaljenom sudskom praksom, s jedne strane, pružatelj usluga može izgubiti svoj status samozaposlenog gospodarskog subjekta, i prema tome poduzetnika, ako ne određuje samostalno svoje postupanje na tržištu, nego u potpunosti ovisi o svojem naručitelju jer ne snosi financijske i poslovne rizike koji proizlaze iz njegove djelatnosti i funkcionira kao pomoćno tijelo koje je integrirano u poduzeće tog naručitelja (vidjeti u tom smislu presudu Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, EU:C:2006:784, t. 43. i 44.).
- 34 S druge strane, pojam „radnika“ u smislu prava Unije mora se definirati u skladu s objektivnim kriterijima koji su svojstveni za radni odnos, uzimajući u obzir prava i obveze osoba u pitanju. U tom je pogledu ustaljena sudska da je temeljna značajka tog odnosa okolnost da neka osoba tijekom određenog razdoblja u korist druge osobe i prema njezinim uputama obavlja poslove za koje u zamjenu dobiva naknadu (vidjeti presude N., C-46/12, EU:C:2013:97, t. 40. i navedenu sudsku praksu, kao i Haralambidis, C-270/13, EU:C:2014:2185, t. 28.).
- 35 Sud je u tom pogledu već pojasnio da status „samozaposlene osobe“ sukladno nacionalnom pravu ne isključuje to da neku osobu treba kvalificirati „radnikom“ u smislu prava Unije ako je njezina neovisnost samo fiktivna, tako da zapravo prikriva radni odnos (vidjeti u tom smislu presudu Allonby, C-256/01, EU:C:2004:18, t. 71.).
- 36 Slijedi da na status „radnika“ u smislu prava Unije ne može utjecati to da je sukladno nacionalnom pravu neka osoba, iz poreznih, administrativnih ili birokratskih razloga, angažirana kao samozaposleni pružatelj usluga ako ta osoba postupa prema uputama svojeg poslodavca, osobito što se tiče njezine slobode da izabere radno vrijeme, mjesto i sadržaj svog posla (vidjeti presudu Allonby, EU:C:2004:18, t. 72.), ako ne sudjeluje u snošenju poslovnih rizika tog poslodavca (presuda Agegate, C-3/87, EU:C:1989:650, t. 36.) i ako je integrirana u poduzeće spomenutog poslodavca za vrijeme trajanja radnog odnosa te s njim čini jedinstven gospodarski subjekt (vidjeti presudu Becu i dr., C-22/98, EU:C:1999:419, t. 26.).
- 37 S obzirom na ta načela, sud koji je uputio zahtjev stoga mora, kako bi se samozaposlene glazbenike na zamjeni o kojima je riječ moglo kvalificirati pravim „poduzetnicima“ u smislu prava Unije, a ne „radnicima“ u smislu tog prava, ispitati vrijede li za te glazbenike na zamjeni, bez obzira na pravnu prirodu njihovog ugovora o pružanju usluga, uvjeti navedeni u točkama 33. do 36. ove presude i osobito nalaze li se tijekom trajanja ugovornog odnosa u podređenom odnosu s predmetnim orkestrom, tako da u pogledu određivanja radnog vremena, mjesta i načina obavljanja zadaća koje su im povjerene, to jest obavljanja proba i izvođenja koncerata, imaju više samostalnosti i fleksibilnosti od radnika koji obavljaju istu djelatnost.
- 38 Što se tiče, kao drugo, svrhe kolektivnog ugovora o kojem je riječ u glavnom postupku, treba utvrditi da je analiza s obzirom na sudsku praksu navedenu u točkama 22. i 23. ove presude u tom pogledu osnovana samo ako bi sud koji je uputio zahtjev morao glazbenike na zamjeni o kojima je riječ u glavnom postupku kvalificirati kao „prividno samozaposlene osobe“, a ne kao „poduzetnike“.

- 39 Nakon tog pojašnjenja treba još istaknuti da sustav minimalnih naknada uspostavljen odredbom priloga V. kolektivnom ugovoru izravno pridonosi poboljšanju uvjeta zaposlenja i rada spomenutih glazbenika na zamjeni, kvalificiranih kao „prividno samozaposlene osobe“.
- 40 Naime, takav sustav osigurava tim osobama ne samo veću osnovnu naknadu od one koju bi ostvarivale u nedostatku te odredbe, nego, kao što je to napomenuo sud koji je uputio zahtjev, također omogućava plaćanje doprinosa u sustav mirovinskog osiguranja koje je ekvivalentno sudjelovanju u mirovinskom sustavu predviđenom za radnike, čime im se osiguravaju potrebna sredstva da u budućnosti mogu primati određeni iznos mirovine.
- 41 Slijedom navedenog, odredba kolektivnog ugovora koja uspostavlja minimalne naknade za pružatelje usluga koji su „prividno samozaposlene osobe“ zbog svoje naravi i svrhe ne može biti obuhvaćena područjem primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a.
- 42 S obzirom na ta razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da pravo Unije treba tumačiti u smislu da odredba kolektivnog ugovora poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja određuje minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga učlanjene u jednu od organizacija radnika koje su stranke tog ugovora, koji na temelju ugovora o pružanju usluga za poslodavca obavljaju istu djelatnost kao i zaposlenici tog poslodavca, ne ulazi u područje primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a samo ako se radi o „prividno samozaposlenim osobama“, to jest o pružateljima usluga koji se nalaze u položaju usporedivom s onim spomenutih radnika. Navedeno treba utvrditi sud koji je uputio zahtjev.

Troškovi

- 43 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Pravo Unije treba tumačiti u smislu da je odredba kolektivnog ugovora poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja određuje minimalne naknade za samozaposlene pružatelje usluga učlanjene u jednu od organizacija radnika koje su stranke tog ugovora, koji na temelju ugovora o pružanju usluga za poslodavca obavljaju istu djelatnost kao i zaposlenici tog poslodavca, ne ulazi u područje primjene članka 101. stavka 1. UFEU-a samo ako se radi o „prividno samozaposlenim osobama“, to jest o pružateljima usluga koji se nalaze u položaju usporedivom s onim spomenutih radnika. Navedeno treba utvrditi sud koji je uputio zahtjev.

Potpisi